

Till kyrkorådet

Tack vare stöd från församlingar, föreningar och enskilda i Svenska kyrkan har Abrigo i över 25 år kunnat arbeta bland unga, hemlösa brasilianska mammor. På Abrigo erbjuds en trygg miljö bortom våldet på Rio de Janeiros gator och i dess kåkstäder. I centrum för vår verksamhet står utbildning. Vi ser det som den självklara vägen till självständighet och en bättre framtid för kvinnor och barn. Utbildade kvinnor har större chans att integreras i samhället, få arbete och självförsörjning. Utbildade kvinnor kan i större utsträckning vara med och påverka och de ser till att deras barn får gå i skola och utbildas. I detta blad får ni möta Fernanda, en av de unga kvinnor som nu bor på Abrigo.

Vi hoppas att ni vill stödja Abrigos kvinnor i deras kamp genom en kollekt eller ett anslag. Vi kommer gärna till er församling och berättar mer om vårt arbete bland kvinnor och barn. Föredrag bokas genom info@abrigo.se

Itaboraí, Rio de Janeiro, den 2 april 2015

Kalle Larsson
Insamlingsansvarig

"Min mamma dog den 11 december. Pappa dog när jag var bebis. Det är så tråkigt för jag har aldrig ens sett en bild av honom, jag vet inte hur han såg ut." Fernanda tittar vemodigt på mig. Hon är fjorton år gammal, det är svårt att tänka sig att flickan som sitter framför mig är lika gammal som en svensk konfirmand. Hon är gravid i sjunde månaden. Det och att hon inte hade någonstans att ta vägen var vad vi visste när hon kom till Abrigo för tre veckor sedan. Och sedan dess har vi bit för bit lagt det pussel som är hennes liv. En hel del har hon berättat själv. En del får vi höra från socialtjänsten som först tog hand om henne.

Det senaste året har hon levt med sin syster som är prostituerad och som dragit in även Fernanda i prostitution. "Jag älskar min syster, jag saknar henne så. Det var därför jag försökte rymma i tisdags." Vi hann ifatt henne några hundra meter från Abrigo och övertalade henne att komma tillbaka. "Hade det inte varit för magen hade ni inte hunnit ifatt mig" säger hon med ett skratt.

- "Jag är rädd för att föda, tänk om något går fel? Tror du min syster kan vara med på förlossningen? Jag var med på hennes." Det är lätt att förstå den unga flickans oro. Men systemen är sedan en tid försvunnen.

- "Om vi får tag på henne så ska jag fråga", lovar jag.

- "Jag har studerat till fjärde klass. Men jag kan inte läsa och skriva. Jag inser att den chans jag fått här på Abrigo är det få som får. Jag hoppas att jag tar den. Och jag måste lära mig läsa och skriva."

- "Om du får drömma, vad skulle du vilja bli då?" frågar jag.

- "Äh det är dumt."

- "Dumt är att inte drömma, berätta!"

- "Jag skulle vilja bli advokat, för att hjälpa folk som behöver det. Men det är svårt att bli det. Det viktigaste är att jag lär mig att ta hand om min dotter. Isabella ska hon heta. Fint va?"

Och jag ska studera och sköta mig så att jag kan vara ett exempel för henne. Hon ska studera så hon kan ta hand om mig när jag blir gammal. Mig och Gabriel, min pojkvän. Vi är lika gamla."

Vi får veta att Gabriel bor på ett hem i västra Rio, vi lyckas efter några telefonsamtal nå honom och ordnar så han kan komma på besök i nästa vecka.

På eftermiddagen ser jag Fernanda under ett av de låga träden i parken, trädet med det saftiga bäret acerola, som till utseendet liknar ett körsbär. "Jag älskar acerola" säger hon. Hon verkar lugnare, de första veckorna är ofta de mest kritiska och nu verkar det som om de många samtalen vi haft med Fernanda börjar sjunka in. "Jag ska bli mamma och ansvara för en liten flicka. Det kommer vara min familj. Det är min framtid."

